

ตอนที่ ๑๗ เมื่อผมตาย

พุทธบริษัททั้งหลายและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย คาสเซทชุดนี้เป็นคาสเซทชุดเล่าถึงความเป็นมาของความตาย

ความจริงผมตายจริง ๆ และก็เกือบตาย รวมแล้วทั้งหมด ๙ ครั้ง คำว่าเกือบตายนี้ก็หมายความว่าหมดความรู้สึกภายนอกแล้วเหมือนกัน แต่ว่าจิตไม่ได้ไปไหนสำหรับการตายจริง ๆ นั้น จิตท่องเที่ยวไป ออกไปแล้วแต่เขาไล่กลับ

ที่นำเรื่องความตายมาพูดวันนี้ หรือคราวนี้ก็มีได้หมายความว่าอะไรคือโพธิ์มของความตาย "ความจริงจะได้ทราบว่าลักษณะการตาย ความรู้สึกจริง ๆ เป็นอย่างไร" แต่คงไม่เหมือนกันทุกคน เพราะผมจะตายเองจริง ๆ ก็มีทุกขเวทนาอย่างสาหัส แต่การตายนี้จะตายได้เพราะทุกขเวทนาเยอะ ถ้ามันไม่มากจริง ๆ ประสาททุกส่วนก็ยังทำงาน ถ้าประสาททุกส่วนยังทำงานอยู่มันก็ยังไม่ตายหรือว่าประสาทบางส่วนหยุดการทำงาน แต่ว่าลักษณะของลมหายใจเข้าออกออกการนั้นยังมีอยู่ก็ยังไม่ตาย คือความตายจริง ๆ ก็ต้องสิ้นลมปราณ คือลมหายใจเข้าออก

(ผมก็ลืมบอกไปว่าวันนี้ คือ วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นวันที่บันทึกเสียงจะได้ทราบว่าพูดไว้ตั้งแต่เมื่อไร)

แล้วสำหรับเรื่องของความตายนี้มันมีมาก หนังสือเล่มนี้ถ้าเป็นหนังสือนะ (เพราะว่าการบันทึกนี้ให้เขาทำหนังสือออกด้วย เพราะว่าคนที่ไม่มีเครื่องบันทึกเสียงและต้องการจะเก็บก็จะเก็บไว้ได้นาน) แล้วอีกประการหนึ่งนี้ความตายมีมากการบันทึกอย่างนี้ก็หมายความว่าอีก ๒ คาสเซท ทั้งคาสเซทนี้ด้วย แต่ต้องจบหนังสือเล่มแรก หนังสือเล่มแรกนี้ความตายไม่จบจะต้องติดไปหนังสือเล่มที่ ๒ เพราะเกรงว่าหนังสือจะโตเกินไปแบ่งเป็นเล่ม ๆ ท่านที่มีสตางค์น้อยจะได้มีโอกาสซื้อ และก็เล่มต่อไปก็จะพูดถึงความตาย

เมื่อความตายจบก็จะนำ **จริยวัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** บางส่วนที่พบมาพูดถึงความดีของท่าน และความลำบากของท่าน ความเหน็ดเหนื่อยของท่านมาเล่าสู่บรรดาพี่น้องพุทธบริษัทฟัง จะได้ทราบตามความเป็นจริง

บางท่านก็กลัวว่ามีบุคคลบางกลุ่มอยากจะล้มล้างสถาบันกษัตริย์ ผมก็ยังคิดว่าประเทศไทยยังมีความจำเป็นของสถาบันกษัตริย์อยู่ ในด้านกษัตริย์ที่มีอยู่ใน

เวลานี้ก็ไม่เคยก่อกรรมทำเข็ญใครเลย มีอย่างเดียวบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่บรรดาประชาชน ถ้าจะเอาคนอื่นเข้ามาแทนจะเหมือนหรือไม่เหมือน คงเหมือนกันไม่ได้เพราะคนละคน ถ้าเหมือนไม่ได้จะเหมือนในด้านดีหรือว่าในด้านเลว สำหรับ**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้**ไม่แสดงความเลวแก่ประชาชน ถ้าเอาความเลวมาใช้ก็แสดงว่านอกทางไปแล้ว ไม่ใช่ ไม่ใช่ประทานความเป็นอยู่ของปวงชนชาวไทย แต่กระนั้นความเห็นของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ผมมาพูดความตายของผมดีกว่า

ความตายวาระที่ ๑ จริง ๆ นี้ขอรับ ขอได้โปรดทราบ ผมเองก็ยังไม่ทราบอะไรมาก เพราะเวลานั้นผมเองอายุ ๒ ปีเศษ ๆ เข้า ๓ ปี แต่อย่าลืมว่าตั้งแต่อายุปีเศษ ๆ พอพูดได้บ้าง ท่านแม่ก็มีเกณฑ์แนะนำเกมบังคับว่าก่อนจะหลับต้องภาวนาว่า "**พุทโธ**" แต่การสอนภาวนาว่า "**พุทโธ**" ของท่านก็ไม่ต้องใช้พิธีตองมาก ไม่ต้องกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก ไม่ใช่หายใจเข้านี้กว่า "**พุท**" หายใจออกนี้กว่า "**โธ**" ถ้าทำอย่างนั้นเรื่องของเด็ก ๆ ทำไม่ได้แน่ ท่านต้องการคำเดียวคือว่า "**พุทโธ**" ก่อนจะหลับจะต้องภาวนาให้ท่านได้ยินว่าง่าย ๆ ก็คือว่าให้ท่านได้ยินว่า "**พุทโธ**" "**พุทโธ**" "**พุทโธ**" เพียงเท่านี้ท่านให้หลับได้ ถ้าหลับก่อนที่จะพูดว่า "**พุทโธ**" ให้ท่านได้ยิน ๓ คำไม่ได้ท่านจะปลุกให้ตื่นให้ว่า "**พุทโธ**" ตามเดิม

และก็ได้เด็ก ๆ นี้บรรดาท่านทั้งหลายโปรดทราบ นิเวศน์ยังไม่มี คำว่านิเวศน์คือนิเวศน์ ๕ ประการ คือ

ความรักในระหว่างเพศยังไม่มี

อารมณ์ความโกรธคิดจะฆ่าใครก็ยังไม่

ไ้ความง่วงมีแน่แต่เราใช้เวลาไม่นานก็ยังไม่ถึงง่วง ถึงง่วงแล้วท่านก็ให้

และก็ได้การมีอารมณ์ฟุ้งซ่านเกินไปอย่างผู้ใหญ่ เด็กก็ไม่มี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กไม่ค่อยจะสงสัยอะไร ผู้ใหญ่ให้ว่าอย่างไรก็ว่าไป ตามท่าน จะว่าแบบนกแก้วนกขุนทองก็ไม่มีอะไร

แต่นี้สมมุติว่า ถ้าว่าพูดแบบนกแก้วนกขุนทองจะมีผลไหม ก็ต้องตอบว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสในเรื่อง **มัญจกุลทลีเทพบุตร** ว่าคนนี่ถึงชื่อท่านอย่างเดียวไม่

เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ **องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ** ก็ทรง ยืนยันว่าตายจากความเป็นคนไปเป็น **เทวดานับไม่ถ้วน** นับเป็นโกฏิ ๆ (วันนี้ผมก็เป็น หัวดี)

เวลานั้นท่านแม่บอกว่าให้ภาวนาว่า **"พุทโธ"** ก็เป็นความดี แต่ผมเป็น เด็กก็ไม่รู้ว่าดีหรือไม่ดี ก็ภาวนาอย่างนั้นมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่ว่าทั้งวัน เอากันแค่เวลาจะนอน พอแค่เวลาจะนอนก็ภาวนาว่า **"พุทโธ"** ให้ได้ยิน คำภาวนาว่า **"พุทโธ"** ของเด็กผมคิดว่า คงไม่สนใจความเป็นพระของพระพุทธรเจ้าเลย ว่าตามเกณฑ์บังคับเท่านั้น

คราวนี้มาว่ากันถึงผล พออายุ ๒ ปีเศษ ๆ ใกล้เคียงถึง ๓ ปีผมป่วยฉับพลัน นั่นก็คือโรคท้องร่วง ไข้โรคนี้ผมทราบ ทราบจากพระท่านบอกว่าผมต้องตายเพราะโรคนี้ โรคทางท้องจะร่วงหรือไม่ร่วง เวลานี้มันไม่ค่อยจะร่วง เวลานี้ขึ้นไม่ออก มันไม่ค่อยจะร่วง มากกว่า คือไม่พยายามจะออก เมื่อก่อนนี้ร่วงบ่อย เดี่ยวนี้ไม่ร่วงแล้ว ก็ทางท้อง เหมือนกันมันถ่ายไม่ไหว มันถ่ายไม่ออกต้องให้ยาระบายเป็นปกติ ฉะนั้นเวลานี้ผมจึง ป่วยไข้ไม่สบาย

แต่ว่าการป่วยไข้ไม่สบายกับธรรมะนี้ผมก็ถือว่าผมต้องสู้ ถ้าเพื่อธรรมะ แล้ว ผมต้องสู้จนกว่าจะสิ้นชีวิต แต่เรื่องอื่นไม่แน่ ผมไม่สู้ใครเพราะแรงไม่มี การมาพูดนี้ ก็พูดกันในขณะที่ยังป่วยไข้ไม่สบาย วันนี้ก็ยังเดินโซซัดโซเซ หลังจากเลิกจากการ รับแขก ลูกขึ้นมามันมีนใกล้จะล้ม แต่ก็ไม่เป็นไร ตั้งใจว่าวันนี้จะบันทึกให้จบเล่มที่ ๑ คือครบ ๑๐ คาสเซต

เมื่อโรคท้องร่วงเกิดขึ้น ท่านแม่ก็บอกให้ท่านลูกมารักษา ท่านลูกนี้เป็น ทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและแผนโบราณ ท่านมีความเข้าใจทั้ง ๒ อย่าง เป็นหมอมที่มี ชื่อเสียงมาแต่ว่ายาของท่านสู้โรคไม่ได้ ในที่สุดผมก็ต้องตาย การตายคราวนั้นก็มี ญาติอยู่เยอะ มีท่านย่าอยู่ด้วย มาพยาบาล

และท่านย่าของผมก็ดี ท่านยายก็ดี ทั้ง ๒ คนนี้ปกติมีคนไม่เป็นคน เป็นและ ก็ทรงศีล ๕ อยู่เป็นปกติ โดยเฉพาะท่านย่า ใช้คำภาวนาโดยท่านมีลูกประจำ คือมี ลูกประจำซักอยู่เรื่อย ๆ เวลาท่านจะตายคือผมเป็นเด็กโตแล้วท่านนั่งซักลูกประจำไป ครั้งพวงท่านก็ตาย แล้วหันหลังพิงฝา แสดงว่าจริยาของท่านในด้านธัมมะธัมมิทานี่ มาก เมื่อผมตายเข้าจริง ๆ ท่านย่าก็กลับบ้าน

มันเป็นเวลาเย็นแล้วใกล้จะ ๕ โมงเย็น ที่ผมรู้ว่าท่านพ่อกับท่านแม่ท่านย่าเล่าให้ฟัง เด็กคงทำอะไรไม่ได้ เมื่อท่านกลับไปบ้าน ท่านก็อาบน้ำอาบท่านแต่งกาย แต่งตัวแล้ว ก็หวังว่าจะกินข้าวเย็นให้มันอิ่ม อิ่มแล้วจะกลับมาฟังพระสวดอภิธรรม แต่พอแต่งตัวเสร็จ ก็ปรากฏว่าท่านลงจากบ้านวิ่งต้อมาบ้านทันที บ้านไม่ไกลกัน

เป็นอันว่าบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลายแปลกใจไม่เคยเห็นจริยาของย่าแบบนี้ ทุกคนก็วิ่งตามมา มีความรู้สึกที่ท่านย่าอาจจะเสียใจเพราะผมตาย แต่ว่าเรื่องราวอาจจะเกิดขึ้นที่บ้านก็ได้ท่านจึงวิ่งมา ทุกคนไม่เคยเห็น ต่างคนตามมาแล้วท่านย่าขึ้นมาบนบ้าน มาถึงแทนที่ท่านจะนั่งตามปกติ ปกติท่านชอบนั่งพับเพียบ ไปที่ไหนเห็นแต่ท่านนั่งพับเพียบเป็นปกติ และการนั่งพับเพียบท่านก็ไม่ค่อยจะพลิก บางที่ตั้งครึ่งวัน ค่อนวัน ท่านนั่งพับเพียบด้านขวาก็ขวาซ้ายก็ซ้ายไม่พลิกอีก

วันนั้นท่านขึ้นมา ท่านพ่อท่านแม่บอกว่าท่านนั่งขัดสมาธิ ๒ ชั้นแล้วก็ตามถามว่า "ลูกของกูป่วยไข้ไม่สบายเท่านี้มึงรักษากันไม่ได้หรือ ทำไมปล่อยให้ลูกของกูตาย?"

ท่านพ่อบอกว่า **"คุณแม่ครับ คุณแม่ก็มารักษาด้วยตนเอง มาพยาบาลด้วยตนเองก็ทราบอยู่แล้ว"**

เสียงท่านลักษณะผิดจากเดิม เป็นลักษณะของผู้ชาย แล้วพูดจาห้าวหาญบอกลักษณะผู้ชายชัด เมื่อท่านพ่อท่านแม่บอกอย่างนั้น ท่านก็บอก

"กูไม่ใช่แม่ของมึง กูคือพระอินทร์ เป็นพ่อของเจ้าเด็กคนนี้ เจ้าเด็กคนนี้เป็นลูกของกูมานับเป็นแสนชาติ ทำไมเท่านี้พวกมึงรักษากันไม่ได้หรือ?"

ก็เรียกหมอคือท่านลุงเข้ามาถามว่า "ทำไมโรคแค่นี้เองรักษาไม่ได้หรือโรคไม่หนักหนา?"

ท่านลุงก็บอกว่า "เกินวิสัยของผมแล้วครับเป็นเร็วเหลือเกิน ยาสู้ไม่ได้"

ท่านก็เลยบอกว่า "ถ้าอย่างนั้นเองก็เอาน้ำมา ๑ ขัน แล้วก็เอาธูปมา ๓ ดอก เอาเทียนมา ๑ เล่ม ข้าจะทำน้ำมนต์ ข้าจะรักษาเอง"

ท่านก็เลยบอกว่า "ถ้าอย่างนั้นเองก็เอาน้ำมา ๑ ขัน แล้วก็เอาธูปมา ๓ ดอก เอาเทียนมา ๑ เล่ม ข้าจะทำน้ำมนต์ ข้าจะรักษาเอง"

ในที่สุดท่านก็ทำน้ำมนต์ หลังจากทำน้ำมนต์เสร็จ ท่านก็บอกว่า "เลือนเด็กเข้ามาใกล้ ๆ ซ้ำ"

เขาก็เลือนศพไปใกล้ ๆ ท่านเอามือลูบไปครั้งพร้อมกับเป่าแล้วก็นั่งมองประเดี้ยวหนึ่ง ท่านก็ลูบไปอีกครั้งแล้วก็เป่า แล้วก็นั่งมองประเดี้ยวหนึ่ง ๓ ครั้ง พอ ๓ ครั้ง ท่านก็อมน้ำตั้งใจเจียบ ๆ ประเดี้ยวก็เป่าพรวด เป่าไปครั้งแรกไม่มีอะไรผิดปกติ

พอเป่าไปครั้งที่ ๒ ปรากฏว่าเด็กที่ตายไปแล้วลืมตาขึ้นขยับมือได้ พอเป่าไปครั้งที่ ๓ ปรากฏว่า เด็กลุกขึ้นพูดจาได้ตามปกติ อากาโรคต่าง ๆ ที่เป็นหายหมด

หลังจากนั้นท่านก็ประกาศว่า ต่อแต่นี้ไปถ้าเด็กคนนี้เป็นอะไร ถ้าเห็นว่าถ้าจะเกินวิสัยที่จะเยียวยาได้ให้จุดธูปบอกท่าน ท่านจะมาช่วยรักษา

แล้วท่านก็มองหน้ามาที่เด็กเรียกเข้ามาที่เด็ก เรียกเข้ามาใกล้ ๆ ให้หันหน้ามาว่า "เจ้าจงจำไว้นะ ว่าพ่อนี่คือพ่อของเอ็ง เอ็งเป็นลูกพ่อมานับเป็นแสนชาติ พ่อ นี่คือพระอินทร์ ต่อนี้ไปถ้ามีความกลัวอะไรเกิดขึ้น หรือมีการขัดข้องอะไรก็ตาม จงนึกถึงพ่อ พ่อจะมาหาทันที ถ้ากลัวผีพ่อจะช่วยขี้ผี ถ้ากลัวหมาบ้าพ่อจะช่วยขี้หมาบ้า"

เวลานั้นกลัวทั้งผีทั้งหมาบ้า ผมนะ ผมเองนี่ปกติกลัวผีมาก สมัยเป็นเด็ก ๆ อยู่บนบ้านคนเดียวไม่ได้ พอนั่งอยู่ข้างล่างก็นั่งอยู่คนเดียวไกลผู้ใหญ่ไม่ได้ กลัวนี้ความรู้ ตอนนี้รู้ตัว

สำหรับไอ้สุนัขผู้ใหญ่เขาหลอกหมาบ้าจะกัด หมาบ้าจะกัด ก็เลยมีอารมณ์กลัวหมาบ้าอีก ๒ กลัวนี้ท่านไม่รู้ใจ หลังจากนั้นท่านก็ลาไป

เมื่อลาไปแล้วตามปกติของผมเป็นคนกลัวผี บางวันท่านพ่อท่านแม่พี่ท่านไปข้างล่าง ท่านบอก

"อยู่ข้างบนนี่นะอย่าไปไหนเลย และก็อย่าเที่ยวไป อย่าเล่นไป จะหล่นไต้ถุน จะเจ็บ"

ตั้งแต่ตอนเด็กมา คำสั่งผมถือว่าเป็นคำสั่ง ถ้าเป็นคำสั่งของท่านผู้ใหญ่ก็ปฏิบัติตาม เมื่ออยู่คนเดียวก็กลัวผี ผู้ใหญ่อาจจะเห็นเป็นโรคมายาก็ได้ ทำอย่างไร ท่านสั่งไม่ได้ลงก็ต้องไม่ลง ถ้าจะลงก็กลัวถูกตี จะตีหรือไม่ตีก็ยังไม่แน่ ในที่สุดก็แก้ไขช่วยปัญหาตนเองนี่ถึง **ท่านพระอินทร์** ว่า

"ขอท่านมาช่วยโปรด เวลานี้กลัวผีแล้ว"

นี่ก็เห็นท่านทันที ท่านมาในลักษณะที่เราเข้าใจ เราเข้าใจกันว่า พระอินทร์ตัวเขียว ท่านก็มาเขียว ๆ มาแล้วท่านก็บอกว่า

"ไม่ต้องกลัว พ่อมาแล้ว ผีมาไม่ได้ ผีทั้งหมดสู้พ่อไม่ได้"

และในการบางครั้งท่านก็มีภารกิจ ท่านมาแล้วท่านก็บอกว่า

"พ่อต้องรีบกลับ แต่คนนี้จะช่วยลูก"

คนนี้ก็คือมี ๒ คน ครั้งแรกมีผู้หญิงสาว และก็สวย สวยก็ไม่สวยเปล่า ใ้ชฎาด้วย ทั้งตัวเสื้อผ้าเต็มไปด้วยเพชรแพรพราวระยับ หน้าตาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส ท่านบอก

"คนนี้เป็นแม่ของเจ้ามาหลายแสนชาติ เพราะเป็นชายาของพ่อ คือเป็นเมียพ่อนั่นเอง แล้วคนนี้เป็นพี่สาวของเจ้ามาหลายแสนชาติเหมือนกัน เขาจะช่วยสงเคราะห์ต่อแต่นี้ไปถ้าพ่อมีธุระให้แม่กับพี่มา"

ผมก็มีความสุข ถ้าหากท่านพ่อกลับ ท่านแม่กับท่านพี่ก็มาอยู่ก็คุยกันแบบคนธรรมดา ผมก็ชอบสวย ๆ ท่านยิ้มแย้มแจ่มใส ท่านถามว่า

"นี่สวยไหม ตรงนี้สวยไหม เพชรตรงนี้ดีไหม" ท่านก็ชวนคุย ผมก็มีความสุข เพลิดเพลิน ผมก็มีความสุข

แต่คุยไม่นานท่านก็จับไปนอนตัก พ่อจับไปนอนตักรู้สึกว่าเป็นของท่าน นึกว่าเป็นของแม่ในชาตินี้มาก และมีความอบอุ่นเป็นพิเศษท่านลูบไปลูบมา ประเดี๋ยวเดียวผมก็หลับ นี่เรื่องของเทวานุภาพ

และวันต่อ ๆ มา บางครั้งบางทีผมอยู่คนเดียว ก็มีความรู้สึกว่ามีลูกคนหนึ่ง ลูกในชาตินี้ท่านตายไปแล้ว คือลูกคนนี่ก่อนที่ท่านจะตาย เมื่อมีชีวิตท่านรักผมมาก และก็เคยขอท่านพ่อท่านแม่ว่า "คนนี้เป็นลูกของฉัน" ท่านไม่มีลูก ท่านพ่อกับท่านแม่ก็อนุญาตขอยกให้เป็นลูก ฉะนั้นในเมื่อท่านตายก็เข้าใจว่าทรัพย์สินบางส่วนอาจจะตกถึงผมก็ได้ และทรัพย์สินส่วนนั้นอาจจะมียู่ถึงเวลานี้ก็ได้ ผมเข้าใจว่า "อาจจะ" นะ ก็เป็นอันว่ามีความรู้สึกที่ท่านมานอนใกล้ ๆ

บางทีผมนั่งข้างนอก ท่านมานอนอยู่ในห้องเสียงกรนได้ยิน จำได้ว่า เป็นเสียงลูก กลิ่นตัวได้รับก็จำไม่ว่าเป็นกลิ่นตัวของท่านก็หมดความกลัว

ในเหตุการณ์บางขณะเวลาเดินไปไหน เมื่อเกิดความกลัวขึ้นมาที่รู้สึกว่ามีคนเดินตามมาข้างหลัง ลักษณะเดินชัด กลางวันมองก็ไม่เห็นตัว แต่บางครั้งตอนที่ผมโตไปแล้ว นี่เล่าถึงโตเลยนะ ถึงความเป็นหนุ่มแล้ว ก็มีลักษณะอย่างนั้น บางทีผมก็แกล้งบอกว่า "อ้าว เดินข้างหน้าบ้างสิ เดินข้างหลังอย่างเดียวไง" ก็มีลักษณะเหมือนคนเดินหลีกไปทางขวาไปเดินข้างหน้าแล้วก็มีเสียงคนเดินข้างหลัง

บางครั้งเรามีเสียงคุยกันจ๊อกแจ๊กหัวเราะต่อกระซิก ลักษณะการคุยหัวเราะต่อกระซิกนี้เป็นลักษณะคล้าย ๆ กับการขบขันเหลือเกินที่กลัวความจริง ผมเป็นหนุ่มแล้วผมก็ยังหวาดกลัว แต่ลักษณะของผมเป็นลักษณะของคนดี ถ้าลงก้าวเท้าก้าวแรกออกแล้วจะไม่ยอมถอยหลังกลับไปไหนต้องไปให้ได้ มีดคำก็ตาม ฉะนั้นเสียงคนเดินบอกลักษณะว่ามีคนติดตามก็มีอยู่เสมอ

มีคราวหนึ่งผมเดินไป เดินไปเดินมาอยู่ เดินไปก็มีความหวาดอยู่ชนิดที่ตรงนั้นมันมืด และก็มีสุ่มทุ่มพุ่มไม้ ตอนนั้นหนุ่มแล้วนะ พอเข้าเขตนั่นชัดไม่ไว้ใจ ตาก็มองจุดนั้น ใ้มือหนึ่งก็ดึงปืนมาจากกระเป๋ อีกมือหนึ่งถือมีด คิดว่าถ้าข้าศึกออกมาก็ต้องยิงกัน ถ้ายิงไม่ออกก็ต้องฟันกัน

ก็ผมคิดอย่างนั้นก็เสียงหัวเราะครืนทันที ลักษณะ ๖ คน แต่ถามว่า

"หัวเราะทำไม ใครมา ท่านแม่และท่านพี่หรือ?"

ก็เสียงตอบว่า "ไม่ใช่แม่และพี่ไม่ใช่" แต่เป็นเสียงผู้หญิงเสียงเพราะมาก ถามว่า "ใครละ?"

ท่านก็เลยตอบว่า "น้อง"

ถามว่า "น้องมีกี่คน?"

"น้องลักษณะอย่างนี้มีหลายพันคนบนดาวดิงส์"

ถามว่า "พอกับแม่ฉันสมัยนั้นมีลูกเป็นพัน ๆ หรือ...?"

ก็บอก "ไม่ใช่ เป็นลูกคนอื่นที่เอาทำน้อง"

ไม่เข้าใจถามว่า "มาทำน้องอย่างไร?"

ก็บอกว่า "ผู้ชายกับผู้หญิงถ้าแต่งงานกัน ผู้หญิงถือว่าเป็นน้องของผู้ชาย"

"ถ้าเช่นนั้นที่มานี้มาหมดไหม...?"

เขาบอก "มาไม่หมด มาแค่ ๖ คน"

ก็อยากจะดู ถามว่า "รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร...?"

ทั้งหมดแสดงให้เห็นปรากฏชัด กลางคืนมืด ๆ ก็เหมือนไฟฟ้าสว่าง ๒,๐๐๐ แรงเทียน เห็นชัดมาก หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ร่างกายเธอแต่งตัวเป็นนางฟ้า ไม่ใช่คนแล้ว ถามว่า "สวยไหม...?" ก็ตอบว่า "สวย"

แล้วเขาถามว่า "สาว ๆ ที่เคยไปรักสวยเท่านี้ไหม...?"

ไม่มีใครแตะได้เลย สวยไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ เขาก็เลยถามต่อ หัวหน้าถามว่า "ถ้าฉันจะแต่งงานกับคนนี้ หรือจะแต่งงานกับสาว ๆ ในเมืองมนุษย์...?"

ก็เลยบอกว่า "ถ้ามีโอกาสจะแต่งงานกับนางฟ้าได้ก็จะแต่ง"

ที่นี้ใช้กำลังใจในตอนนั้นบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร ความรู้สึกในการรักคนจางลง แต่ไม่หมด แต่ว่ามีความต้องการอย่างเดียวคือ อยากจะมีเมียเป็นนางฟ้า อารมณ์นี้มันขังมาจนกระทั่งในสมัยที่บวช เล่าเรื่องในสมัยหลวงพ่อบาน จึงปรากฏว่าอยากแต่งงานกับนางฟ้า จนกระทั่งเวลานี้ก็ไม่ได้แต่ง เวลานี้ถ้าชวนแต่งก็ไม่ไหวแล้ว เดินก็ไม่ไหว เพียงแค่นี้ก็จะรักอารมณ์ก็ยังไม่ไหว มันเหนื่อยเพราะความแก่

รวมความว่า การตายครั้งแรกของผมนี่ ผมเป็นเด็กไม่รู้ภาษาวิชาการ อาศัยคำภาวนา "พุทโธ" โดยไม่ตั้งใจอะไร เป็นการบังคับของท่านแม่ ท่านบังคับหรือไม่บังคับ ลักษณะก็ต้องบังคับ แต่การบังคับของท่านเป็นประโยชน์ในเวลาที่ผมตาย ตายไปแล้วเกิดพื้นใหม่ รู้จักเทวดา ฉะนั้นผมจึงเชื่อว่าเทวดามีจริง ที่**พระพุทธรเจ้า**ท่านเทศน์ เทวดามี ผมเชื่อ

ความจริงเวลานั้นผมยังไม่เคยฟังเทศน์ของพระพุทธรเจ้าเลย การรู้จักเทวดา รู้จัก**พระอินทร์** รู้จักนางฟ้า ก็แถมเลยอยากจะแต่งงานกับนางฟ้าเสียด้วย นี่เป็นไปมากเหมือนกัน แต่ความจริงก็เป็นเรื่องธรรมดาของคนที่มีกิเลส

ก็รวมความว่า การตายคราวนี้ประโยชน์ใหญ่ก็คือ รู้จักเทวดา รู้จักนางฟ้า ไม่สงสัย เวลาที่มาเรียนธรรมะของพระพุทธรเจ้า ก็เกิดไม่มีความสงสัยในเรื่องเทวดา เรื่องนางฟ้า เพราะยืนยันได้ว่าตั้งแต่เด็ก ๆ เห็นมาแล้ว

นอกจากนั้นอานุภาพของเทวดาและนางฟ้ายังมีอีก ผมจะเล่าไปมันยาว ยืดยาด ก็เลยเล่าไว้ในหนังสือหลวงพ่อบานว่า ท่านอย่า ต่อมาตาท่านไม่เห็นเลย

ในเวลานั้นผมก็โตอายุ ๖-๗ ขวบ ก็ปรากฏว่าวันหนึ่งได้ยินเสียงตอนเช้า มีด ย่าท่านชื่อนาค

"นาคเอ๋ย นาค น้ำมนต์พ่อทำไว้บนหัวนอนนะ" ชั้นล้างหน้าทีจัดให้ท่าน เสียงบอกทำเป็นน้ำมนต์

ท่านย่าถามว่า "เสียงใครเจ้าข้า?"

บอกว่า "พ่อคือพระอินทร์ เอล้างหน้า ๓ วัน ตาจะหายเป็นปกติ"

แล้วก็จริง ท่านย่านี่ตาไม่เห็นจริง ๆ แม้แต่มือไปส่องตรงกลาง ข้างตาท่านก็ยังไม่เห็น ท่านล้างหน้าวันแรก ก่อนล้างท่านก็ว่าอะไรพิมพ์ ๆ ผมก็ไม่รู้เรื่อง แล้วก็ล้างหน้า พอตอนสาย ๆ เขานำอาหารมาให้ ท่านถาม

"นี่กะละมังข้าวไข่ใหม่ลูก...?" ก็บอกว่า "ใช่"

"อันนี้ซามข้าวไข่ใหม่...?" ก็บอกว่า "ใช่"

"อันนี้ขันน้ำไข่ใหม่...?" "ใช่"

"นี่สำหรับกับข้าวไข่ใหม่...?" "ใช่"

ท่านก็นั่งมองเดียว ถาม "นี่แกงไข่ใหม่?" "นี่น้ำพริกไข่ใหม่?" "นี่ปลาร้าไข่ใหม่?"

ถามเรื่อยไป ถูกต้องหมด ท่านเลยบอกน้ำมนต์ของพระอินทร์นี้ คักดีสิทธิ์มาก ย่าไม่เคยเห็นเลย พอวันที่ ๒ ล้างอีกครั้ง ท่านก็เรียกแบบนั้น ๓ วัน ตอนนั้น ท่านย่าเห็นหมด อะไร ๆ ก็เห็นหมด หมายความว่าเขานำอาหารมาจากในครัวท่านก็ว่า เออ ลูกคนนั้น หลานคนนี้ เดี่ยวท่านรู้จัก พอวันที่ ๓ ไกลแสนไกลสายตาเราถึงไหน ท่านมองไปถึงนั้น

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เรื่องเทวานุภาพมันไม่จำกัดของความคิดดี เราจะไปจำกัดเขตของความคิดของเทวานุภาพไม่ได้ อานุภาพท่านเหนือพวกเรา

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่นั้งฟังและเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย คำว่าภาวนาว่า "พุทโธ" และการนึกถึงพระพุทธรูป ถ้าศึกษามาแล้ว ตามพระธรรมบทหนังสืออื่นก็ตาม จงอย่าคิดว่าเป็นการเล่นของบรรดาพระทั้งหลายที่ท่านรจนาไว้ แต่เป็นการหลอกหลวงคนจงอย่าคิดว่าพระสูตรไม่มีผล แต่ความจริงพระสูตรนี้ องค์สมเด็จพระทศพลสอนคนเป็นอรหันต์นับไม่ถ้วน ชาติกต่าง ๆ ก็ตาม พระพุทธรูปเจ้าทรงเล้าจบ ปรากฏมีมากท่านด้วยกันที่บรรลุอรหัตผล

นี่แหละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน เป็นอันว่าการตายครั้งที่ ๑ ประโยชน์ที่จะพึงได้จริง ๆ หนึ่งผมรู้จัก**พระอินทร์** และทราบว่า**พระอินทร์**เคยเป็นพ่อมาในชาติก่อน เวลานี้ถึงความกลัวขึ้นมา นึกถึงท่านเมื่อไร ท่านปรากฏกายให้เห็นทันที นอกจากนี้รู้จักแม่ในอดีตชาติ หลายแสนชาติมาแล้ว รู้จักพี่ รู้จักน้อง แต่น้องนี้ไม่ใช่ลูกแม่ เป็นลูกของแม่อื่นที่มาสมัครเป็นน้อง หรือว่าไปขอเขามาเป็นน้อง แต่น้องประเภทนี้ไม่ใช่น้องปกติ น้องสามารถที่จะมีลูกทดแทนตัวได้

เอาละบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย อย่าลืมนะหนังสือฉบับนี้ก็จะจบลงตอนนี้อย่างไรประมาณสัก ๒ ชั่วโมงก็จบ อ่านซ้ำ ๆ นะ จบแล้วเรื่องราวของความตายก็ยังไม่จบ ต้องคืบหน้าไปหาเล่มที่ ๒ ต่อไป เพราะจะทำต่อไปเกรงว่าเล่มจะใหญ่เกินไป จะหนักใจคนซื้อ เพราะทางวัดไม่ต้องการกำไร ต้องการอย่างเดียวคือเงินหมุนเวียนได้ก็พอ

เมื่อสัญญาจบหมดเวลาแล้วก็ดี ก็ต้องขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพรคุณผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาภิกษุสามเณรที่รักทุกท่าน

สวัสดิ์